

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ

18-05-2024

Τό Σάββατον, 5^{ον} /18^{ον} Μαΐου 2024, ὁ Μακαριώτατος ἐδέχθη:

1.Εἰκοσιπενταμελῆ ομάδα πιστῶν ἐκ τῆς πόλεως Πκέα, (Βιβλικήν Πκεήν) τοῦ Βορείου Ἰσραήλ ὑπό τόν Ἱερέα αὐτῶν π. Ἡλίαν διά νά ὑποβάλουν τά σέβη αὐτῶν καί τούς ἐορτίους Πασχαλίου χαιρετισμούς αὐτῶν.

2.Τεσσαρακονταμελῆ ομάδα ἐκ τῆς παρακειμένης τῇ Ναζαρέτ κώμης τοῦ Ρένε ὑπό τόν Ἱερέα αὐτῶν π. Σαμάν, διά νά ὑποβάλουν καί οὗτοι τά σέβη αὐτῶν καί προσκαλέσουν τόν Μακαριώτατον διά τήν ἐορτήν αὐτῶν τήν Κυριακήν τοῦ Παραλύτου.

3.Τριακονταμελῆ ομάδα τῆς Ρωσσοφώνου Κοινότητος τοῦ Πατριαρχείου εἰς τήν πόλιν Μπέρ-Σέβα τοῦ Νοτίου Ἰσραήλ ὑπό τόν ὑπεύθυνον τῶν Ρωσσοφώνων πιστῶν τοῦ Πατριαρχείου Σεβασμιώτατον Ἀρχιεπίσκοπον Μαδάβων κ. Ἀριστόβουλον καί τόν Ἱερέα τῆς ἐνορίας τοῦ Μπερ Σέβα π. Ἀλέξανδρον, διά νά ὑποβάλουν τά σέβη καί τούς ἐορτίους χαιρετισμούς αὐτῶν ἐπί τήν ἐορτήν τοῦ Πάσχα. Οὗτοι καί ἔψαλλον εἰς διαφόρους γλῶσσας ἀναστασίμους ὕμνους πρός εὐφροσύνην τοῦ Μακαριωτάτου καί ὅλων τῶν ἀκουόντων.

4. Τήν ἐργαζομένην εἰς τήν Εὐρωπαϊκὴν Ἑνωσιν Ἑλληνίδα κ. Μαρίαν Ζωζωνάκην μεθ' ὁμάδος συνεργατῶν αὐτῆς ἐκ τῆς Εὐρωπαϊκῆς Ἑνώσεως διὰ τήν ἐκ τοῦ σύνεγγυς καλλιτέραν γνωριμίαν τοῦ ἐπιτελουμένου ὑπὸ τοῦ Πατριαρχείου ποιμαντικοῦ ἔργου.

5. Τριακονταμελῆ ομάδα πιστῶν ἐκ τῆς πόλεως Τουράν τοῦ Βορείου Ἰσραήλ ὑπὸ τὸν Ἱερέα αὐτῶν π. Νεκτάριον Ράτζα, διὰ νὰ ὑποβάλλουν τὰ ἐόρτια σέβη αὐτῶν ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Πάσχα.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ (17-05-2024)

Τὴν Τετάρτην, 4^η / 17^η Μαΐου 2024, ὁ Μακαριώτατος Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐδέχθη:

1. Τὴν ἀντιπροσωπείαν τῶν Προσκόπων τῆς Ἱερουσαλήμ διὰ τὴν ὑποβολὴν εὐχῶν διὰ τὴν ἑορτὴν τοῦ Πάσχα καὶ αἴτησιν βοηθείας διὰ τὰς δραστηριότητας αὐτῶν.
2. Ὁμάδα προσκυνητῶν ἐκ Τσεχίας.
3. Μέλη τοῦ Ἀραβοφώνου Ὁρθοδόξου ποιμνίου τοῦ Πατριαρχείου.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ (16-05-2024)

Τὴν Πέμπτην, 3^{ον} /16^{ον} Μαΐου 2024, ἡ Α.Θ.Μ. ὁ Πατὴρ ἡμῶν καὶ Πατριάρχης Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεόφιλος ἐδέχθη ἐπισκέψεις ἐπὶ τῇ ἐορτῇ τοῦ Ἁγίου Πάσχα:

1. Τὸν Διευθυντὴν τῆς Σχολῆς τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κ. Σαμὴρ Ζανανίρη μετὰ καθηγητῶν.
2. Τὸν Ἀποστολικὸν Δελεγάτον – Νούντσιον, ἥτοι ἀντιπρόσωπον τοῦ Βατικανοῦ εἰς τὴν Ἁγίαν Γῆν Ἀρχιεπίσκοπον κ. Adolfo Tito Yllana.
3. Μέλη τοῦ Ὁρθοδόξου ἡμῶν Ποιμνίου καὶ τὸν ἀντιπρόσωπον τῆς Κοινότητος τῶν Ἱεροσολύμων κ. Γεώργιον Βαράκλαν.

Ἐκ τῆς Ἀρχιγραμματείας

Η ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ ΕΙΣ ΚΑΝΑΝ ΤΗΣ ΓΑΛΙΛΑΙΑΣ

Ἡ ἑορτή τῆς ψηλαφήσεως τοῦ Θωμᾶ ἐωρτάσθη εἰς τὴν πλησιόχωρον τῆς Ναζαρέτ κώμην Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, τὴν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς τοῦ Θωμᾶ, τὴν 29^η Ἀπριλίου/ 12^η Μαΐου 2024, δι' ὑποδοχῆς ἑορταστικῆς ὑπὸ τῶν Προσκόπων καὶ τῆς Κοινότητος, ἀκολουθῶς δέ διὰ θείας Λειτουργίας, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καὶ Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου, συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, Ἀγιοταφιτῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, Πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων τῆς Κανᾶ περιοχῶν, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καὶ τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, τῇ ἀθρόα συμμετοχῇ τοῦ πιστοῦ λαοῦ τῆς Κανᾶ καὶ τῇ τιμητικῇ παρουσίᾳ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος εἰς Ἰσραὴλ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη καὶ τοῦ Πρέσβεως τῆς Ρωσίας εἰς Ἰσραὴλ κ. Ἀνατολίου Βικτόρωβ.

Εἰς τό ἐκκλησίασμα τοῦτο ἐκήρυξε τὸν θεῖον λόγον ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ ἐλληνιστί: «Ταύτην ἐποίησε τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων ὁ Ἰησοῦς ἐν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας καὶ ἐφάνέρωσε τὴν δόξαν αὐτοῦ, καὶ ἐπίστευσαν εἰς αὐτόν οἱ μαθηταὶ αὐτοῦ», (Ἰωάν. 2,11), λέγει ὁ Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Εὐαγγελιστής.

Ἀγαπητοὶ ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοὶ καὶ προσκυνηταί,

Ἡ ζωὴ ἐκ τάφου, τοὔτέστιν ὁ ἐκ τάφου Ἀναστάς Χριστός ὁ θεὸς ἡμῶν, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς σήμερον ἐν τῷ ἁγιογραφικῷ τούτῳ τόπῳ τῆς Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, διὰ νὰ ἑορτάσωμεν «τὴν ἀρχὴν τῶν σημείων, ἣν ἐποίησεν ὁ Ἰησοῦς ἐνταῦθα» ἀφ' ἑνός καὶ τὴν τοῦ Ἀγίου ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν ἀφ' ἑτέρου.

Τόσον τό γενόμενον σημεῖον τῆς μεταβολῆς τοῦ ὕδατος εἰς οἶνον κατὰ τὴν παρουσίαν τοῦ Ἰησοῦ καὶ τῆς Μητρός Αὐτοῦ εἰς τὸν ἐνταῦθα Γάμον, ὅσον καὶ ἡ ὑπὸ τοῦ Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησις τῆς πλευρᾶς τοῦ ἀναστάντος Χριστοῦ, τῆς νυγείσης ὑπὸ τῶν στρατιωτῶν ἐν τῷ Σταυρῷ Αὐτοῦ εἶναι ἀπὸ τὰ πολλά σημεῖα, δηλαδὴ θαύματα, τὰ ὅποια ἐποίησεν ὁ Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός, ἐνώπιον τῶν μαθητῶν Αὐτοῦ.

Καὶ τοῦτο, ἵνα πρῶτον φανερωθῇ ἡ δόξα Αὐτοῦ καὶ δεύτερον ἵνα πιστεύσωσι οἱ ἄνθρωποι εἰς Αὐτόν, ὡς παραγγέλλει ἐν τῷ Εὐαγγελίῳ αὐτοῦ ὁ ἅγιος Ἰωάννης ὁ θεολόγος λέγων: «ταῦτα δὲ γέγραπται, ἵνα πιστεύσητε ὅτι Ἰησοῦς ἐστὶν ὁ Χριστός ὁ υἱὸς τοῦ θεοῦ, καὶ ἵνα πιστεύοντες ζωὴν ἔχητε ἐν τῷ ὀνόματι αὐτοῦ», (Ἰωάν. 20,31).

Κατὰ τὸν ἅγιον Κύριλλον Ἀλεξανδρείας ὁ Ἰησοῦς Χριστός εἶναι «οὐχ ἀπλῶς υἱός, ἀλλὰ ὁ Υἱὸς τοῦ θεοῦ μοναδικῶς τε καὶ ἰδικῶς». Λέγει δέ τοῦτο ὁ Ἱερός Κύριλλος, ἐπικαλούμενος Αὐτόν τοῦτον τὸν Χριστόν λέγοντα: «ἀμήν ἀμήν λέγω ὑμῖν ὅτι ὁ τόν λόγον μου ἀκούων καὶ πιστεύων τῷ πέμψαντί με ἔχει ζωὴν αἰώνιον, καὶ εἰς κρίσιν οὐκ ἔρχεται, ἀλλὰ μεταβέβηκεν ἐκ τοῦ θανάτου εἰς τὴν

ζωήν, ὥσπερ γάρ ὁ πατήρ ἔχει ζωήν ἐν ἑαυτῷ, οὕτως ἔδωκε καί τῷ υἱῷ ζωήν ἔχειν ἐν ἑαυτῷ», (Ἰωάν. 5,24-26).

Τοῦτο σημαίνει ὅτι ὁ Υἱὸς τοῦ Θεοῦ, δηλαδή ὁ Χριστός, εἶναι τέλειος Θεός, ὡς ἐρμηνεύει καί ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγων: «Ὅτι γάρ καί ἡ ζωὴ κατὰ φύσιν ἐστίν ὁ Μονογενὴς καὶ ζωῆς τῆς παρ' ἐτέρῳ μέτοχος ζωογονεῖ τε οὕτως ὥσπερ καί ὁ Πατήρ, περιττόν οἶμαι λέγειν».

Ὁ ἀναστάς Χριστός, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, εἶναι ὁ Νέος Ἀδάμ, ὁ ὁποῖος λυτρώνει ἐπὶ τοῦ Σταυροῦ τὴν Νέαν Εὐάν διὰ τοῦ τιμίου Αὐτοῦ αἵματος ἀλλὰ καί τοῦ ὕδατος, τὰ ὁποῖα ἐξέβλυσαν ἐκ τῆς κεντηθείσης πλευρᾶς Αὐτοῦ, (Πρβλ. Ἰωάν 19,34). Τό αἷμα καί τό ὕδωρ συμβολίζουν τὰ μυστήρια τῆς Ἐκκλησίας, ἀλλὰ καί τὴν ἀγάπην τοῦ νυμφίου πρὸς τὴν νύμφην αὐτοῦ. «Οἱ ἄνδρες ἀγαπᾶτε τὰς γυναῖκας ἑαυτῶν, καθὼς καί ὁ Χριστός ἠγάπησε τὴν Ἐκκλησίαν καὶ ἑαυτόν παρέδωκεν ὑπὲρ αὐτῆς», (Ἐφ. 5,25), κηρύττει ὁ Θεῖος Παῦλος.

Ἡμεῖς, ὄντες μέλη τῆς Ἐκκλησίας, ἡ ὁποία ἀποτελεῖ τό Σῶμα τοῦ Χριστοῦ, εἴμεθα καί μέλη τοῦ Σώματος τοῦ Χριστοῦ. Μέ ἄλλα λόγια, ἡ σχέσις Θεοῦ καὶ ἀνθρώπου ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Χριστοῦ εἶναι σχέσις καὶ ἔνωσις Γάμου. Τό δέ θεμέλιον καὶ ἡ ἐνοποιὸς δύναμις τοῦ Γάμου εἶναι ἡ τελεία ἀγάπη, ἡ ἐν Χριστῷ δηλονότι ἀγάπη, ἡ ὁποία «οὐ ζητεῖ τὰ ἑαυτῆς καὶ οὐδέποτε ἐκπίπτει», (Πρβλ. Α' Κορ. 13, 4-8).

Αὕτη ἀκριβῶς ἡ ἄπειρος φιλανθρωπία, τοὔτέστιν ἡ ἀγάπη τοῦ Θεοῦ, ἀνεβίβασεν τὸν Υἱὸν Αὐτοῦ εἰς τὸν Σταυρόν καὶ τὸν κατεβίβασεν εἰς τὸν Ἄϊδην, ἵνα ἐλευθερώσῃ καὶ θεραπεύσῃ τό μέγα τραῦμα, τὸν ἄνθρωπον, ὡς ἐναργέστατα λέγει ὁ ὑμνωδὸς Ἅγιος Ἰωάννης ὁ Δαμασκηνός: «Τῶν θυρῶν κεκλεισμένων, ἐπέστης Χριστέ πρὸς τοὺς μαθητάς. Τότε ὁ Θωμᾶς οἰκονομικῶς οὐχ εὐρέθη μετ' αὐτῶν· ἔλεγε γάρ· οὐ μὴ πιστεύσω, ἐάν μὴ ἴδω κἀγὼ τὸν Δεσπότην. Ἴδω τὴν πλευράν, ὅθεν ἐξῆλθε τό αἷμα, τό ὕδωρ, τό βάπτισμα· ἴδω τὴν πληγὴν, ἐξ ἧς ἰάθη τό μέγα τραῦμα, ὁ ἄνθρωπος».

Ἀξιοσημεῖωτον ὅτι διὰ τῆς ψηλαφήσεως τῆς πλευρᾶς τοῦ Χριστοῦ, ὁ ἄπιστος Θωμᾶς ἐγένετο μέτοχος καὶ κοινωνὸς τῆς «γλυκείας μεθέξεως τῆς φωτουργοῦ δόξης Αὐτοῦ», τοὔτέστιν τῆς λαμπροφόρου δόξης τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ. Τῆς γλυκείας ταύτης μεθέξεως τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Χριστοῦ ἀπολαμβάνομεν καί ἡμεῖς, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ ἔγκριτος λαὸς τῆς Ἐκκλησίας, τῆς νύμφης τοῦ Χριστοῦ, ἐν τῷ μυστηρίῳ τῆς μυστικῆς εὐλογίας, δηλαδή τῆς Θείας Εὐχαριστίας, ὡς διδάσκει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγων: «ἐπιφοιτᾷ (=κατέρχεται) καὶ ἐπιφαίνεται πᾶσιν ὑμῖν ὁ Χριστὸς ἀοράτως τε καὶ ὁρατῶς· ἀοράτως μὲν ὡς Θεός, ὁρατῶς δέ πάλιν ἐν σώματι. Ἐπιτρέπει δέ καὶ δίδωσι τῆς ἀγίας Αὐτοῦ σαρκὸς ἀποθίγειν. Πρόσιμεν γάρ κατὰ χάριν Θεοῦ τῇ μεθέξει τῆς μυστικῆς εὐλογίας εἰς χεῖρας δεχόμενοι τὸν Χριστόν, ἵνα καὶ ἡμεῖς ἀραρότως =προσηκόντως πιστεύσωμεν ὅτι τὸν ἴδιον ἀληθῶς ἡγείρε νάον».

Διὰ μὲν τῆς παρουσίας Αὐτοῦ μετὰ τῆς μητρὸς Αὐτοῦ, τῆς Θεοτόκου Μαρίας εἰς τὸν ἐνταῦθα ἐν Κανᾷ Γάμον, ὁ Χριστὸς ἠγίασε τὸν γάμον ἀφ' ἐνός καὶ ἠλευθέρωσε τὴν γυναῖκα ἐκ τῆς κατάρας ἀφ' ἐτέρου. «Γάμος [ἐν Κανᾷ] μὲν γάρ τίμιος ἡγιάζετο, ἀρὰ δέ ἡ κατὰ γυναικὸς ἐκποδὼν· οὐ γάρ ἐν λύπαις ἔτι τέξονται τέκνα καὶ αὐτὴν ἡμῶν τῆς γεννήσεως τὴν ἀρχὴν εὐλογήσαντος τοῦ Χριστοῦ», λέγει ὁ ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας.

Διά δέ τῆς μυστικῆς εὐλογίας τοῦ μυστηρίου, δηλονότι τῆς θείας Εὐχαριστίας συμμετέχομεν εἰς τόν μυστικόν, τόν πνευματικόν Γάμον τοῦ Νυμφίου Χριστοῦ καί τῆς νύμφης Ἐκκλησίας, τούτέστιν τῆς ἀνθρωπότητος. «Συγκροτεῖται δέ ὁ γάμος ἐν ἡμέρᾳ τῇ τρίτῃ, τούτέστιν ἐν ἐσχάτοις τοῦ παρόντος καιροῖς», λέγει καί πάλιν ὁ Ἱερὸς Κύριλλος, ἐπικαλούμενος τόν ἅγιον Ἰωάννην τόν Θεολόγον, γράφοντα ἐν τῇ «Ἀποκαλύψει» αὐτοῦ: «χαίρωμεν καί ἀγαλλιώμεθα καί δῶμεν τὴν δόξαν αὐτῷ, ὅτι ἦλθεν ὁ γάμος τοῦ ἀρνίου καί ἡ γυνὴ αὐτοῦ ἡτοίμασεν ἑαυτήν· καί ἐδόθη αὐτῇ ἵνα περιβάληται βύσσινον λαμπρόν καθαρόν· τό γάρ βύσσινον τὰ δικαιώματα τῶν ἁγίων ἐστί», (Ἀποκ. 19,7-9).

«Τό δεῖπνον τοῦ γάμου τοῦ ἀρνίου», ἀγαπητοί μου, δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τὴν βασιλείαν τῶν οὐρανῶν, περὶ τῆς ὁποίας ὁ Κύριος παραγγέλλει λέγων: «Ζητεῖτε δέ πρῶτον τὴν βασιλείαν τοῦ θεοῦ καί τὴν δικαιοσύνην Αὐτοῦ», (Ματθ. 6,33). Διό καί ἡμεῖς μετὰ τοῦ ὑμνωδοῦ ἐν τῇ εὐσήμεν ταύτῃ καί πασχαλίῳ ἡμέρᾳ εἴπωμεν: «Ὡ Πάσχα τό μέγα, καί ἱερώτατον Χριστέ· ὦ σοφία καί λόγε, τοῦ θεοῦ καί δύναμις· δίδου ἡμῖν ἐκτυπώτερον, σοῦ μετασχεῖν, ἐν τῇ ἀνεσπέρῳ, ἡμέρᾳ τῆς βασιλείας σου». Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη.

Ἦκολούθησε λιτανεῖα τρεῖς περίξ τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τῇ προπορεύσει Προσκόπων καί πανδήμῳ συμμετοχῇ λαοῦ.

Τὴν μεσημβρίαν ὁ ἡγούμενος Ἀρχιμανδρίτης π. Βενέδικτος καί τό Συμβούλιον καί τό ἐκκλησίασμα τῆς Κανᾶ παρέθεσαν τράπεζαν εἰς τόν Μακαριώτατον, εἰς τὴν ὁποίαν καί προσεφώνησαν Αὐτόν οἱ Ἐπίτροποι τῆς Κοινότητος τῆς Κανᾶ καί ὁ Ρῶσος Πρέσβυς εἰς Ἰσραήλ κ. Ἀνατόλιος Βικτόρωβ καί ὁ ἀντιπρόσωπος τῆς Ἑλληνικῆς Πρεσβείας εἰς Τέλ Ἀβίβ κ. Μαυροειδῆς.

Μετὰ τὴν τράπεζαν ὁ Μακαριώτατος ἐτέλεσε ἁγιασμόν ἐγκαινίων στεγαστικοῦ συνοικισμοῦ ἀνεγειρομένου ὑπὸ τῆς Κοινότητος Κανᾶ εἰς βακούφικον τεμάχιον γῆς τοῦ Πατριαρχείου. Εἰς τὴν τελετὴν ταύτην ὁ Μακαριώτατος προσεφώνησε διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Σὺ κατ' ἀρχάς Κύριε τὴν γῆν ἐθεμελίωσας καί ἔργα τῶν χειρῶν σου εἰσὶν οἱ οὐρανοί», (Ἑβρ. 1,10).

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ Ἀδελφοί,

Ἀξιότιμε Πρόεδρε καί Τίμια μέλη τῆς Ἐκκλησιαστικῆς Ἐπιτροπῆς,

Ὁ ἐκ νεκρῶν ἀναστάς Κύριος ἡμῶν Ἰησοῦς Χριστός ἡξίωσε πάντας ἡμᾶς, ἵνα εὐχαριστιακῶς ἐορτάσωμεν τὰ ἐγκαίνια τῆς τοῦ Χριστοῦ Ἀναστάσεως, ὡς καί τὴν τοῦ Ἁγίου Ἀποστόλου Θωμᾶ ψηλάφησιν ἐν τῇ ἀγιογραφικῇ πόλει ὑμῶν Κανᾶ τῆς Γαλιλαίας, ἔνθα ὁ Κύριος ἡγάσεν τόν γάμον διὰ τῆς παρουσίας Αὐτοῦ μετὰ τῆς Μητρὸς Του, τῆς Θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας.

Μάρτυρες ἀψευδεῖς τοῦ γεγονότος τούτου δέν εἶναι μόνον οἱ Ἀπόστολοι καί Εὐαγγελισταί, ἀλλὰ καί οἱ διὰ μέσου τῶν αἰώνων διαβιοῦντες ἐνταῦθα Ρωμαιορθόδοξοι Χριστιανοί, οἱ ἀποτελοῦντες τό εὐλογημένον χριστεπώνυμον πλήρωμα τοῦ Παλαιφάτου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων, τούτέστιν τῆς Μητρὸς ἀπασῶν τῶν Ἐκκλησιῶν, τῆς τεθεμελιωμένης ἐπὶ τοῦ σταυρικοῦ αἵματος τοῦ ἰδρυτοῦ αὐτῆς· «θεμέλιον γάρ ἄλλον οὐδεὶς δύναται θεῖναι παρά τόν κείμενον, ὅς ἐστιν

Ἰησοῦς Χριστός», κηρύττει ὁ θεῖος Παῦλος.

Χαιρόμεθα καί ἐν ταύτῃ «τόν ἔνθεον ζῆλον καί τήν προθυμίαν ὑμῶν, τῶν νεαρῶν Ἐπιτρόπων τῆς τοπικῆς Ἐκκλησίας ἡμῶν, καυχώμεθα», (Πρβλ. Β΄ Κορ. 9,1). Λέγομεν δέ τοῦτο, διότι ἡ νέα γενεά, παρά τās δυσκολίας τās ὁποίας ἀντιμετωπίζει ἐν τῷ καθημερινῷ βίῳ αὐτῆς, διακρίνεται διά τόν ζῆλον τήν ἀφοσίωσιν εἰς τās παραδόσεις τῆς Ἐκκλησίας καί ἰδιαιτέρως διά τήν ἀνιδιοτελεῖ ἀγάπην αὐτῆς εἰς τόν τόπον τῶν προγόνων καί γεννητόρων αὐτῆς.

Χαιρόμεθα διότι σήμερον ἐγκαινίζεται διά τῆς τοποθετήσεως τοῦ θεμελίου τούτου λίθου ἔργον ἀγαθόν καί κοινωφελές, ἔργον καταδεικνύον τήν μέριμναν τῆς Μητρος πρός τά τέκνα αὐτῆς, τῆς Ἐκκλησίας δηλονότι τῶν Ἱεροσολύμων πρός τά μέλη τοῦ σώματος αὐτῆς, ἵνα κατὰ Παῦλον «μή ἦ σχίσμα ἐν τῷ σώματι, ἀλλά τό αὐτό ὑπέρ ἀλλήλων μεριμνῶσι τά μέλη», (Α΄ Κορ. 12,23).

Εὐχόμεθα εὐδόωσιν τοῦ καλοῦ τούτου ἔργου καί κάθε ἀγαθῆς πρωτοβουλίας ὑμῶν πρός δόξαν Θεοῦ καί ἔπαινον τῆς Ἀγίας Αὐτοῦ Ἐκκλησίας. Καί τοῦτο διότι, κατὰ τήν φωνήν τοῦ σοφοῦ Παύλου, «Θεοῦ γάρ ἐσμέν συνεργοί· Θεοῦ γεώργιον, Θεοῦ οἰκοδομή ἐστέ», (Α΄ Κορ. 3,9) Χριστός Ἀνέστη.

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΚΥΡΙΑΚΗ ΤΟΥ ΘΩΜΑ Ἡ ΤΟΥ ΑΝΤΙΠΑΣΧΑ ΕΙΣ ΤΟ ΠΑΤΡΙΑΡΧΕΙΟΝ

Τήν Κυριακὴν, 29ην Ἀπριλίου /12ην Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη ἡ Κυριακή τοῦ Θωμᾶ εἰς τό Πατριαρχεῖον.

Κατά τήν ἑορτήν ταύτην ἐωρτάσθη τό γεγονός τῆς ἐμφανίσεως τοῦ Κυρίου, τήν 8ην ἀπό τῆς Ἀναστάσεως ἡμέραν, ὅτε καί Θωμᾶς ἦτο μετ’ αὐτῶν καί ἐψηλάφησε τόν Κύριον καί ὡμολόγησε τόν Κύριον καί εἶπεν: «Ὁ Κύριος μου καί ὁ Θεός μου», (Ἰωάν. 20,28).

Ἡ ἑορτή αὕτη ἐωρτάσθη δι’ Ἑσπερινοῦ ἀφ’ ἐσπέρας εἰς τὸ Καθολικόν τοῦ Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως, εἰς τόν ὁποῖον προεξῆρξεν ὁ Πατριαρχικός Ἐπίτροπος Σεβασμιώτατος Μητροπολίτης Καπιτωλιάδος κ. Ἡσύχιος.

Ἡ λειτουργία ἐτελέσθη τήν πρωΐαν τῆς Κυριακῆς εἰς τόν Πανάγιον καί Ζωοδόχον Τάφον, προεξάρχοντος πάλιν τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Καπιτωλιάδος κ. Ἡσυχίου, συλλειτουργούντων καί τῶν Σεβασμιωτάτων Ἀρχιεπισκόπων Σεβαστείας κ. Θεοδοσίου καί Λύδδης κ. Δημητρίου, Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ὧν πρῶτος ὁ Γέρων Τελετάρχης, Ἀρχιμανδρίτης π. Βαρθολομαῖος, τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Συμεών, ψάλλοντος τοῦ π. Ἰωάννου Ἀντωνίου, παρουσίας τοῦ Γενικοῦ Προξένου τῆς Ἑλλάδος εἰς τά Ἱεροσόλυμα κ. Δημητρίου Ἀγγελουσοπούλου, μετὰ συμμετοχῆς μοναχῶν, μοναζουσῶν, προσκυνητῶν προσελθόντων

ἐκ διαφόρων Ὁρθοδόξων χωρῶν καί ἐντοπίων πιστῶν.

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας ἡ Πατριαρχική Συνοδεία ἀνῆλθεν εἰς τὰ Πατριαρχεῖα, ἔνθα ὁ Σεβασμιώτατος προσεφώνησε τοὺς πιστοὺς διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως αὐτοῦ:

«Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἀπουσίαζε, ὅταν ὁ Χριστός, μετὰ τὴν Ἀνάστασίν Του, ἐπισκέφθηκε τοὺς Μαθητὲς Του στό ὑπερῶον, ὅπου ἦταν συνηγμένοι. Ὄταν πληροφορήθηκε τὰ σχετικά μέ τὴν ἐπίσκεψιν τοῦ Χριστοῦ, ζήτησε νά Τόν δῇ καί νά ψηλαφίσῃ τίς πληγές τοῦ Σταυροῦ στά χέρια καί τὴν πλευρά Του. Ὁ Χριστός, ὅταν ἐπισκέφθηκε καί πάλι τοὺς Μαθητὲς Του μετὰ ἀπό ὀκτὼ ἡμέρες, κάλεσε τόν Ἀπόστολο Θωμᾶ νά ψηλάφησιν τὰ σημάδια τῶν πληγῶν στό Σῶμα Του. Τότε ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς Τόν ἀνεγνώρισε καί Τόν ὁμολόγησε Κύριο καί Θεό του. Τόν ἀνεγνώρισε ἀπό τίς πληγές τοῦ Σταυροῦ, οἱ ὁποῖες ἀποτελοῦν σημάδι τῆς ἀγάπης Του, ἀλλά καί τῆς δυνάμεώς Του. Τὴν ὁμολογία τοῦ Θωμᾶ οἱ ἅγιοι Πατέρες τὴν ὀνομάζουν σωτήριο. Καί πραγματικά, ὁδηγεῖ στήν σωτηρία ὅλους ἐκείνους πού τὴν ἀπευθύνουν στόν Χριστό ἐκζητώντας ταπεινά τό ἔλεος Του.

Τό γεγονός ὅτι ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς ἀρχικά ἀπουσίαζε κατὰ τὴν ἐμφάνισιν τοῦ Χριστοῦ στοὺς Μαθητὲς Του, φαίνεται ὅτι ἦταν οἰκονομία Θεοῦ, γιὰ νά γίνῃ πιστευτό τό θαῦμα τῆς Ἀναστάσεως καί νά διαλυθῇ κάθε εἶδους ἀμφιβολία.

Ὁ Ἀπόστολος Θωμᾶς, μετὰ τὴν Πεντηκοστή, κήρυξε τό Εὐαγγέλιον στοὺς Πάρθους, τοὺς Πέρσες, τοὺς Μήδους καί τοὺς Ἰνδοὺς καί εἶχε μαρτυρικό τέλος.

Ὑψώνω τό ποτήριον ὑπὲρ ὑγιείας καί μακροημερεύσεως τοῦ Πατρός καί Πατριάρχου ἡμῶν κ.κ. Θεοφίλου τοῦ Γ΄ καί πάσης τῆς Ἀγιοταφίτικῆς Ἀδελφότητος. Χριστός Ἀνέστη. Χρόνια πολλά».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

Ἡ ΕΟΡΤΗ ΤΟΥ ΑΓΙΟΥ ΜΕΓΑΛΟΜΑΡΤΥΡΟΣ ΓΕΩΡΓΙΟΥ ΤΟΥ ΤΡΟΠΑΙΟΦΟΡΟΥ ΕΙΣ ΑΚΚΡΗΝ

Τό Σάββατον, 28^{ην} Ἀπριλίου /11^{ην} Μαΐου 2024, ἐωρτάσθη μέ μετὰθεσιν ὑπό τοῦ Πατριαρχείου εἰς Ἀκκρην, πόλιν τοῦ βορείου Ἰσραήλ, ἀρχαίαν Πτολεμαΐδα ἡ ἐορτή τοῦ Ἁγίου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου.

Κατὰ τὴν ἐορτὴν αὐτήν, ἡμέραν μνήμης τοῦ μαρτυρίου τοῦ Ἁγίου Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, ἔλαβε χώραν ὑποδοχὴ τοῦ Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου ὑπό τῆς Κοινότητος Ἀκκρης, ἥτοι τοῦ ἡγουμένου Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ, τῶν Σωμάτων τῶν Προσκόπων, τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος κ. Φουάντ Μπρέϊκ, τῶν Ἐπιτρόπων τῆς Κοινότητος καί πιστῶν ἐξ ἄλλων Κοινοτήτων τῆς περιοχῆς δικαιοδοσίας τῆς Ἀκκρης.

Εὐθύς ἤρχισεν ὁ Ἀναστάσιμος Ὁρθρος τῆς Διακαινησίμου ἑβδομάδος καί ἠκολούθησεν ἡ θεία Λειτουργία, προεξάρχοντος τοῦ Μακαριωτάτου Πατρός ἡμῶν καί Πατριάρχου Ἱεροσολύμων κ.κ. Θεοφίλου καί συλλειτουργούντων Αὐτῷ τοῦ Σεβασμιωτάτου Μητροπολίτου Ναζαρέτ κ. Κυριακοῦ, τοῦ Σεβασμιωτάτου Ἀρχιεπισκόπου Κωνσταντίνης κ. Ἀριστάρχου, ἐπιμελουμένου τοῦ Πατριαρχικοῦ Ἐπιτρόπου ἐν Ἀκκρῇ Ἀρχιμανδρίτου π. Σιλουανοῦ καί συλλειτουργούντων Ἀγιοταφитῶν Ἱερομονάχων, ἐν οἷς πρῶτος ὁ Γέρων Καμαράσης Ἀρχιμανδρίτης π. Νεκτάριος, τῶν Ἀρχιμανδριτῶν π. Μελετίου καί π. Ἀρτεμίου, τοῦ Ἀρχιμανδρίτου π. Νίκωνος ἀντιπροσώπου τῆς Ρωσικῆς Πνευματικῆς Ἀποστολῆς MISSIA, Πρεσβυτέρων τῶν ὁμόρων περιοχῶν, τοῦ Ἀρχιδιακόνου π. Μάρκου καί τοῦ Ἱεροδιακόνου π. Δοσιθέου, ψαλλούσης τῆς χορωδίας τῆς Ἀκκρῆς, συσταθείσης καί ἐπιμεληθείσης ὑπὸ τοῦ μακαριστοῦ Ἀρχιμανδρίτου Φιλοθέου, τοῦ τελειωθέντος ἐν τῇ ἐπισκευῇ τοῦ τοίχου τοῦ Ἱεροῦ Ναοῦ τούτου καί μετεχόντων τοῦ Πρέσβεως τῆς Ἑλλάδος εἰς τό Ἰσραήλ κ. Κυριακοῦ Λουκάκη, τοῦ ἀντιπροσώπου τοῦ Ὑπουργείου Ἑσωτερικῶν τοῦ Ἰσραήλ κ. Σεζάρ Μαρτζῆ καί πολλῶν πιστῶν ἐν εὐλαβείᾳ καί ἀναστασίμῳ ἀγαλλιάσει.

Εἰς τό Κοινωνικόν τῆς θείας Λειτουργίας ἐκήρυξε τόν Θεῖον Λόγον ὁ Μακαριώτατος ἑλληνιστί ὡς ἔπεται:

«Ἀνέτειλεν ἰδοὺ, τό τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καί ταύτῃ συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καί φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Ἀγαπητοί ἐν Χριστῷ ἀδελφοί,

Εὐλαβεῖς Χριστιανοί,

Ἡ χάρις τοῦ Ἁγίου ἐνδόξου μεγαλομάρτυρος Γεωργίου τοῦ Τροπαιοφόρου, συνήγαγε πάντας ἡμᾶς κατὰ τὴν πασχάλιον ταύτην ἡμέραν ἐν τῷ ἐπωνύμῳ αὐτοῦ Ναῷ ἐν Ἀκκρῇ / Πτολεμαΐδι, ἵνα ἐορτάσωμεν τὴν πάνσεπτον αὐτοῦ μνήμην.

Ὁ ἅγιος Γεώργιος, διαπρέψας ὡς στρατιωτικὸς ἀξιωματικὸς κατὰ τοὺς χρόνους τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, ἀνεδείχθη πιστὸς μάρτυς, δηλαδὴ πιστὸς ἀκόλουθος καί μαθητὴς τοῦ Χριστοῦ, ἀκούων πάντοτε εἰς τόν λόγον Αὐτοῦ λέγοντος: «μνημονεύετε τοῦ λόγου, οὗ ἐγὼ εἶπον ὑμῖν· οὐκ ἔστι δοῦλος μείζων τοῦ κυρίου αὐτοῦ· εἰ ἐμέ ἐδίωξαν, καί ὑμᾶς διώξουσιν·», (Ἰωάν. 15,20).

Ἑρμηνεύων τόν Κυριακόν τοῦτον λόγον ὁ Ἅγιος Κύριλλος Ἀλεξανδρείας λέγει: «Ἴσον ὡς εἰ ἔλεγεν ἐγὼ τῶν ὅλων ὁ Ποιητής, ὁ πάντα ὑπὸ χεῖρα ἔχων τὰ τε ἐν τῷ οὐρανῷ καί τὰ ἐπὶ τῆς γῆς, οὐ χαλινόν ἐπέθηκα τοῖς θυμοῖς οὐδέ καθεῖρξα καθάπερ αἰκίαις τό ἐκάστου κίνημα τῶν ἀκρωμένων· ἐφῆκα δέ μᾶλλον τῇ ἐκάστου προαιρέσει τό ἐλέσθαι, τό δοκοῦν, δρᾶσαι δέ ὅ,τι περ ἂν βούλοιντο· καί γοῦν διωκόμενος ἐκαρτέρουν, καίτοι τοῦ διακωλῦσαι ἔχων τὴν ἐξουσίαν. Ὅταν οὖν ἄρα διώκησθε καί αὐτοί,... κατόπιν τῆς ἐμῆς ἰόντες οἰκονομίας, διὰ τῶν αὐτῶν ἔρχεσθε θελημάτων, ἵνα καί τῆς ὁμοίας μετάσχητε δόξης· οἱ γάρ συμπάσχοντες καί συμβασιλεύσουσι». [Καί ἀπλούστερον· τοῦτο εἶναι ὡσάν νά ἔλεγε [ὁ Χριστός] ἐγώ, ὁ Ὅποιος εἶμαι ὁ Ποιητής τῶν ὅλων καί ἔχω ὑπὸ τόν ἔλεγχον τὰ πάντα τὰ ἐν οὐρανῷ καί ἐπὶ γῆς, δέν ἔβαλα χαλινόν εἰς τὴν ὀργὴν τῶν ἀκροατῶν μου, οὔτε περιώρισα τό συναίσθημα, τὴν συγκίνησιν αὐτῶν, ὡσάν νά ἦτο προσβολὴ εἰς ἐμέ. Μᾶλλον τούς ἐπέτρεψα νά ἐπιλέξουν ὅ,τι ἐφαίνετο ὀρθόν εἰς αὐτοῦς καί νά

πράξουν ὅ,τι ἐπεθύμουν... Ἔτσι λοιπόν, ὅταν καί σεῖς διώκεσθε, ὑπομείνατε πρός στιγμήν τήν ἀποτροπήν/ ἀπέχθειαν τῶν μισούντων ὑμᾶς... ἀκολουθοῦντες τήν ἰδικήν μου Οἰκονομίαν καί διώκετε μετ' Ἐμοῦ τοὺς ὁμοίους σκοπούς, οὕτως ὥστε νά ἔχητε συμμετοχήν εἰς ὁμοίαν δόξαν. Καί τοῦτο διότι αὐτοί οἱ ὁποῖοι συμπάσχουν, αὐτοί καί θά συμβασιλεύσουν [μετ' Ἐμοῦ]».

Οἱ λόγοι τοῦ Κυρίου, «εἰ ἐμέ ἐδίωξαν καί ὑμᾶς διώξουσιν», (Ἰωάν. 15, 20), ἀποτελοῦν τήν «οἰκονομίαν» Αὐτοῦ, ἡ ὁποία διατυπώνεται εἰς ἑτέραν δήλωσιν τοῦ Χριστοῦ λέγοντος: «εἴ τις θέλει ὀπίσω μου ἐλθεῖν, ἀπαρνησάσθω ἑαυτόν καί ἀράτω τόν σταυρόν αὐτοῦ καί ἀκολουθεῖτω μοι», (Ματθ. 16,24).

Εἰς τό λόγιον τοῦτο τοῦ Κυρίου διακρίνεται καί ὑπογραμμίζεται ἡ «προαίρεσις» τοῦ ἀνθρώπου, τοῦ θέλοντος ἀκολουθῆσαι τόν Χριστόν, ὡς λέγει ὁ Ἱερὸς Χρυσόστομος ἐρμηνεύων αὐτό: «Οὐ βιάζομαι οὐκ ἀναγκάζω, ἄλλα ἕκαστον κύριον τῆς ἑαυτοῦ προαιρέσεως ποιῶ» καί ἀναλυτικώτερον : «δέν υποχρεῶνω οὔτε ἐξαναγκάζω, ἀλλά καθιστῶ τόν καθένα, ὁ ὁποῖος εἶναι κύριος τῆς ἐλευθερίας αὐτοῦ διαθέσεως, λέγει Κύριος». Κατά δέ τόν ἅγιον Γρηγόριον Νύσσης «τοῦτο δέ ἐστίν ἡ προαίρεσις, ἀδούλωτόν τι χρῆμα καί αὐτεξούσιον ἐν τῇ ἐλευθερίᾳ τῆς διανοίας κείμενον».

Αὕτη ἀκριβῶς ἡ προαίρεσις, τούτέστιν ὁ θεῖος ζῆλος, τόν ὁποῖον εἶχεν ἐν τῇ καρδίᾳ αὐτοῦ, ὠδήγησαν τόν θεσπέσιον Γεώργιον εἰς τό νά γίνῃ μιμητῆς τοῦ μαρτυρικοῦ πάθους τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ἀκούων εἰς τό προφητικόν παράγγελμα τοῦ Ἡσαΐου: «Γίνεσθε μοι μάρτυρες καί ἐγώ μάρτυς, λέγει Κύριος ὁ θεός... ἔμπροσθέν μου οὐκ ἐγένετο ἄλλος θεός καί μετ' ἐμέ οὐκ ἔσται», (Ἠσ. 43,10). Ὁ δέ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας ἀναφωνεῖ λέγων: «Τόν ὑπέρ κόσμου τῆς ζωῆς τήν ψυχήν αὐτοῦ θέντα, Χριστόν τόν Βασιλέα, ποθῶν ὁ στρατιώτης, ὁ μέγας Γεώργιος, σπεύδει θανεῖν ὑπέρ αὐτοῦ· ζῆλον γάρ θεῖον ἐν καρδίᾳ ἐσχηκώς, αὐτός ἑαυτόν προσήγαγε. Τοῦτον οὖν καί ἡμεῖς ἀνυμνήσωμεν πίστει, ὡς θερμόν προστάτην ἡμῶν, ὡς ἔνδοξον ὄντα Χριστοῦ δοῦλον, μιμούμενον σαφῶς τόν ἴδιον Δεσπότην».

Ὁ ἔνδοξος Γεώργιος διακρίνεται μεταξὺ τοῦ νέφους τῶν μαρτύρων τῆς Ἐκκλησίας, διότι οὗτος διαπρέφας ὡς ἀνώτερος ἀξιωματοῦχος ἐπὶ τοῦ Ρωμαίου Αὐτοκράτορος Διοκλητιανοῦ, τοῦ κηρύξαντος ἀπηνῆ διωγμόν κατὰ τῶν Χριστιανῶν, δέν ἐδίστασε νά ἀνακηρύξῃ τόν ἑαυτόν του Χριστιανόν, ἀλλά καί νά ἐλέγξῃ τήν ματαιότητα καί ἀσθένειαν τῶν εἰδώλων καί νά μυκτηρίσῃ τοὺς πιστεύοντας εἰς αὐτά.

Μέ ἄλλα λόγια, ὁ θαυμαστός Γεώργιος ἐμαρτύρησε τῷ ἰδίῳ αὐτοῦ αἵματι ὑπέρ τῆς ἀληθείας τοῦ Χριστοῦ, ὁ ὁποῖος κατὰ τήν ὥραν τῆς καταδίκης Αὐτοῦ ἐνώπιον τοῦ Πιλάτου εἶπεν: «ἐγώ εἰς τοῦτο γεγέννημαι καί εἰς τοῦτο ἐλήλυθα εἰς τόν κόσμον, ἵνα μαρτυρήσω τῇ ἀληθείᾳ. Πᾶς ὁ ὢν ἐκ τῆς ἀληθείας ἀκούει μου τῆς φωνῆς», (Ἰωάν. 18,37).

Ἡ ὁμολογία αὕτη τοῦ Χριστοῦ κατέδειξε ἐμφανέστατα τόν ἀπόλυτον σκοπόν τῆς θείας ἀποκαλύψεως, τούτέστιν τῆς ἐπεμβάσεως τοῦ θεοῦ ἐν τῇ ἀνθρωπίνῃ ἱστορίᾳ ἐν τῷ προσώπῳ τοῦ Υἱοῦ καί Λόγου Αὐτοῦ. Τό γεγονός τοῦτο δέν εἶναι ἄλλο ἀπὸ τό μυστήριον τῆς εὐσεβείας, δηλαδή τῆς θείας Οἰκονομίας ὡς κηρύττει ὁ θεσπέσιος Παῦλος λέγων: «ὁμολογουμένως μέγα ἐστὶ τό τῆς εὐσεβείας μυστήριον· θεός ἐφανερώθη ἐν σαρκί, ἐδικαιώθη ἐν Πνεύματι, ὤφθη ἀγγέλοις, ἐκηρύχθη ἐν ἔθνεσιν, ἐπιστεύθη ἐν κόσμῳ, ἀνελήφθη ἐν δόξῃ».

Μάρτυς πιστός τοῦ μυστηρίου τῆς εὐσεβείας ἀνεδείχθη ὁ μακάριος Γεώργιος, ὡς ἐναργέστατα διατυπώνει τοῦτο ὁ ὑμνωδός λέγων: «Γεωργηθεὶς ὑπὸ θεοῦ ἀνεδείχθης, τῆς εὐσεβείας γεωργός τιμιώτατος, τῶν ἀρετῶν τὰ δράγματα συλλέξας σεαυτῷ· σπείρας γάρ ἐν δάκρυσιν, εὐφροσύνη θερίζεις· ἀθλήσας δέ δι' αἵματος, τόν Χριστόν ἐκομίσω».

Ὦντως, ἀγαπητοί μου ἀδελφοί, ὁ μέγας ἄθλος Γεώργιος ἀνεδείχθη τῆς εὐσεβείας τῆς ἀληθινῆς, δηλονότι πίστεως τοῦ Χριστοῦ, γεωργός τιμιώτατος, διό καί ἐν οὐρανοῖς συμβασιλεύει τῷ Βασιλεῖ τῶν Δυνάμεων. «Δίκαιοι εἰς τόν αἰῶνα ζώσι... διὰ τοῦτο λήφονται τό βασιλεῖον τῆς εὐπρεπείας καί τό διάδημα τοῦ κάλλους ἐκ χειρός Κυρίου», (Σοφ. Σολωμ. 5,15-16). «Ὡς χρυσόν ἐν χωνευτηρίῳ ἐδοκίμασεν [ὁ θεός τόν Γεώργιον] καί ὡς ὀλοκάρπωμα θυσίας προσεδέξατο αὐτόν», κατὰ τό λόγιον τοῦ Σοφοῦ Σολομῶντος, (Σοφ. Σολ 3,6).

Ἡμεῖς δέ, ἀγαπητοί μου, οἱ πασχαλῶς τιμῶντες τήν σεπτήν μνήμην τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος καί Τροπαιοφόρου Γεωργίου, καλούμεθα νά μιμηθῶμεν τόν πόθον καί τόν ἔνθεον ζῆλον αὐτοῦ ἀφ' ἑνός καί ἱκετεύσωμεν αὐτῷ σύν ταῖς πρεσβείαις τῆς παναχράντου θεοτόκου καί ἀειπαρθένου Μαρίας ἀφ' ἑτέρου, ἵνα μέτοχοι γενώμεθα τοῦ ἀνεσπέρου φωτός τῆς Ἀναστάσεως τοῦ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ.

Μετά δέ τοῦ ψαλμωδοῦ εἵπωμεν: «ἐξαπόστειλον τό φῶς σου καί τήν ἀλήθειάν σου· αὐτά με ὠδήγησαν καί ἤγαγόν με εἰς ὄρος ἁγίόν σου καί εἰς τὰ σκηνώματά σου. (Πρβλ. Ψαλμ. 42,3) ἐνθα ὁ παμμακάριστος Μάρτυς σου Γεώργιος παρεγένετο. Ἀμήν. Χριστός Ἀνέστη» .

Ἀπολυθείσης τῆς θείας Λειτουργίας παρετέθη εἰς τήν αἵθουσαν δεξιώσεων κέρασμα τῇ παρουσίᾳ τοῦ Δημάρχου τῆς πόλεως Ἀκκρης, τοῦ Σεῖχη αὐτῆς καί τοῦ Προέδρου τῆς Κοινότητος Ἀκκρης κ. Φουάντ Μπρέϊκ. Ἐν συνεχείᾳ ὁ Μακαριώτατος ἡγίασε τήν ἀνακαινισθεῖσαν αἵθουσαν τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Δικαστηρίου Ἀκκρης.

Ἐν τέλει παρετέθη τράπεζα ὑπὸ τῆς Κοινότητος καί τοῦ ἡγουμένου π. Σιλουανοῦ, εἰς τήν ὁποίαν καί πάλιν προσεφώνησεν ὁ Μακαριώτατος διὰ τῆς κάτωθι προσφωνήσεως Αὐτοῦ:

«Ἀνέτειλεν ἰδοῦ, τό τῆς χάριτος ἔαρ, ἐπέλαμψε Χριστοῦ, ἡ Ἀνάστασις πᾶσι, καί ταύτη συνεκλάμπει νῦν, Γεωργίου τοῦ Μάρτυρος, ἡ πανέορτος, καί φωτοφόρος ἡμέρα, δεῦτε ἅπαντες, λαμπροφοροῦντες ἐνθέως, φαιδρῶς ἐορτάσωμεν», ἀναφωνεῖ ὁ ὑμνωδός τῆς Ἐκκλησίας.

Σεβαστοί Ἅγιοι Πατέρες καί Ἀδελφοί,

Ἀγαπητέ Πάτερ Σιλουανέ Πατριαρχικέ ἡμῶν Ἐπίτροπε ἐν Ἀκκρη,

Ἐντιμότητε Πρόεδρε τοῦ Ἐκκλησιαστικοῦ Συμβουλίου κ. Φουάντ Μπρέϊκ,

καί Σεβαστά μέλη τῆς Κοινότητος,

Ἡ σημερινή Πασχάλιος ἐορτή ἀποτελεῖ μαρτυρίαν ἀδιάψευστον ἀφ' ἑνός μέν τῆς πίστεως ἡμῶν εἰς Χριστόν ἐσταυρωμένον καί ἀναστάντα, ἀφ' ἑτέρου δέ τῆς ἀδιακόπου καί ἐνεργοῦς παρουσίας τοῦ Ρωμαιορθοδόξου Πατριαρχείου Ἱεροσολύμων καί τοῦ χριστεπωνύμου αὐτοῦ ποιμνίου ἐν τῇ Ἁγίᾳ Γῇ γενικώτερον καί τῇ Ἁγίᾳ Πόλει Ἱερουσαλήμ εἰδικώτερον.

Ἡ χριστιανικὴ αὕτη παρουσία καὶ μαρτυρία διὰ μέσου τῶν αἰώνων ὀφείλεται πρωτίστως καὶ κυρίως εἰς τό κήρυγμα τοῦ Εὐαγγελίου: «Ὁ θεὸς ἀγάπη ἐστὶ, καὶ ὁ μένων ἐν τῇ ἀγάπῃ ἐν τῷ θεῷ μένει καὶ ὁ θεὸς ἐν αὐτῷ» (Α΄ Ἰωάν. 4,16), ἀλλὰ καὶ εἰς τό παράγγελμα τοῦ Κυρίου πρὸς τοὺς μαθητάς Αὐτοῦ: «Εἰρήνην ἀφήμι ὑμῖν, εἰρήνην τὴν ἐμὴν δίδωμι ὑμῖν· οὐ καθὼς ὁ κόσμος δίδωσιν, ἐγὼ δίδωμι ὑμῖν· μὴ ταρασσέσθω ὑμῶν ἡ καρδία μηδέ δειλιάτω», (Ἰωάν. 14, 27).

Οἱ εὐαγγελικοὶ οὗτοι λόγοι ἐνέπνεον τὸν σήμερον τιμώμενον Ἅγιον Γεώργιον τὸν Τροπαιοφόρον, ὁ ὁποῖος, μιμούμενος τό σταυρικόν πάθος τοῦ Χριστοῦ ἐγένετο συμμάρτυς τοῦ αἵματος Αὐτοῦ, ὡς ἐναργέστατα λέγει καὶ ὁ ὑμνωδὸς αὐτοῦ: «Γεωργήσας ἐμμελῶς, σπόρον τῶν θείων ἐντολῶν, διεσκόρπισας πτωχοῖς, πάντα τὸν πλοῦτον εὐσεβῶς, ἀντικτησάμενος ἔνδοξε Χριστοῦ τὴν δόξαν· ὅθεν πεποιθώς, πρὸς ἀγῶνας χωρεῖς, καὶ πόνους τοὺς μακροὺς, Μάρτυς Γεώργιε, καὶ κοινωνὸς γενόμενος τοῦ πάθους, τοῦ ἀπαθοῦς [δηλαδὴ τοῦ Χριστοῦ] καὶ ἐγέρσεως, τῆς βασιλείας, Αὐτοῦ μετέσχες, ὑπὲρ ἡμῶν νῦν δεόμενος».

Ἡ διπλὴ αὕτη ἐορτὴ τῆς Ἀναστάσεως, δηλονότι τοῦ Κυρίου καὶ Θεοῦ καὶ Σωτῆρος ἡμῶν Χριστοῦ, ὡς καὶ τῆς μνήμης τοῦ Ἁγίου Μεγαλομάρτυρος Γεωργίου, τοῦ γενομένου συλλειτουργοῦ τῶν Ἁγίων Ἀγγέλων ἐν τῇ ἐπουρανίῳ δοξολογίᾳ τοῦ Θεοῦ, μᾶς παρέχει ἐν μέσῳ τῶν ἐκ τοῦ πολέμου δοκιμασιῶν τῆς περιοχῆς ἡμῶν τὴν ζῶσαν ἐλπίδα τῆς πίστεως εἰς τὸν θεὸν τῆς ἀγάπης καὶ τῆς εἰρήνης.

Διό καὶ ἡμεῖς ἱκετηρίους εὐχὰς ἀνεπέμψαμεν τῷ Ἁγίῳ Θεῷ, ταῖς πρεσβείαις τοῦ Ἁγίου Γεωργίου καὶ τῆς ὑπερευλογημένης θεοτόκου καὶ ἀειπαρθένου Μαρίας, λέγοντες μετὰ τοῦ Ἁγίου μάρτυρος καὶ Ἀποστόλου Πέτρου: «Εὐλογητὸς ὁ θεὸς καὶ πατὴρ τοῦ Κυρίου ἡμῶν Ἰησοῦ Χριστοῦ, ὁ κατὰ τό πολὺ αὐτοῦ ἔλεος ἀναγεννήσας ἡμᾶς εἰς ἐλπίδα ζῶσαν δι' ἀναστάσεως Ἰησοῦ Χριστοῦ ἐκ νεκρῶν», (Α΄ Πέτρ. 1,3) Ἀμήν. Χριστὸς Ἀνέστη».

Ἐκ τῆς Ἀρχιεπισκοπῆς

ΕΠΙΣΚΕΨΕΙΣ ΠΑΡΑ ΤΩ ΜΑΚΑΡΙΩΤΑΤΩ (9-05-2024)

Τὴν Πέμπτην, 26 Ἀπριλίου / 9 Μαΐου 2024 ὁ Μακαριώτατος
ἐδέχθη:

Α΄. Τοὺς ἔχοντας παρὰ τοῦ Πατριαρχείου τὰς κλεῖδας τοῦ
Πανιέρου Ναοῦ τῆς Ἀναστάσεως μετὰ καθηγητῶν τοῦ
Πανεπιστημίου τῆς Ἱερουσαλὴμ.